

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๓/๒๕๕๕ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓
วันพฤหัสบดีที่ ๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุม เวลา ๑๔.๑๐ นาฬิกา

ประธานสภา ฯ : วันนี้สมาชิกมาประชุม ๑๓๘ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว
ขอเปิดประชุมต่อไป มีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบดังต่อไปนี้

เรื่องที่ ๑ ได้รับหนังสือจากกรรมาธิการของนายชววิช สุประภาตะนันท์ สมาชิก
สภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสระบุรี แจ้งมาว่า นายชววิช สุประภาตะนันท์ ได้ถึงแก่กรรม เมื่อ
วันที่ ๕ กรกฎาคม นี้ เพราะฉะนั้นจึงแจ้งมาให้ทราบในโอกาสอันนี้ขอประทานโอกาสเชิญ
ท่านทั้งหลายขึ้นเพื่อไว้อาลัยเป็นเวลา ๑ นาที ตามระเบียบ

ที่ประชุมรับทราบและได้ยืนขึ้นไว้อาลัยเป็นเวลา ๑ นาที

ประธานสภา ฯ : ยังมีเรื่องอีกเรื่องหนึ่งที่จะแจ้งให้ท่านทราบคือนายสงวน
คุลารักษ์ แจ้งมาว่า ตามที่สภา ฯ คกลงให้เป็นกรรมาธิการนั้น บัดนี้ มีงานในหน้าที่
ราชการมากไม่สามารถจะมาทำงานให้สภา ฯ ได้ จึงขอลาออก และขอเสนอให้
นายพันตำรวจเอก พิจารณ์ คุละล้มกะ เป็นแทนและมีผู้รับรองถูกต้องแล้ว เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุมอนุมัติให้ตั้งนายพันตำรวจเอก พิจารณ์ คุละล้มกะ เป็น
กรรมาธิการแทนนายสงวน คุลารักษ์ ในวาระต่อไป กระทั่งตาม กระทั่งที่ ๑ เรื่อง การ
ปรับปรุงอัตราค่าแลกเปลี่ยนเงินของนายแก้ว สิงหะค เขนทร์

นายแก้ว สิงหะค เขนทร์ (พิจารณ์) : ฉันทขอตั้งกระตุถามรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการคลังในปัญหาเรื่องการปรับปรุงอัตราแลกเปลี่ยนเงินดังต่อไปนี้ การที่รัฐบาล
ยอมรับข้อเสนอของรัฐบาลญี่ปุ่นเรื่องการปรับปรุงอัตราแลกเปลี่ยนระหว่าง เงินเยน กับ
เงินบาท ในระดับเสมอภาค ๑๐๐ บาทต่อ ๑๐๐ เยน ด้วยเจตนารมณ์แห่งการร่วมมือกัน
ฉันมิตรนั้น ขอทราบว่า (๑) บรรดาหนี้สินทั้งปวงที่รัฐบาลเป็นเจ้าของ และ เป็นลูกหนี้อยู่กับ

ต่างประเทศก่อนขอตกลงที่กล่าวนี้ ต้องถูกเพิ่มขึ้นหรือลดลงกว่าเดิม อันเนื่องมาจากการ
ปรับปรุงอัตราแลกเปลี่ยนนั้นบ้างหรือไม่ (๒) ถ้าหากมีการเพิ่มลดขอทราบว่า หนี้สิน
รายใดเพิ่มลดไปเท่าไร

พล.ต. เกา เพียรเลิศ บริษัทวิทยุธุรกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :

๑. ขอตอบรวมกันและไม่อยู่ในฐานะที่จะแจ้งรายละเอียดตามกระทู้ขอ (๒) ได้ เพราะ
อาจจะนำความเสียหายมาให้แก่ทางราชการ ๒. กระทรวงการคลังเข้าใจว่าท่าน ผู้
ถามหมายจะถามหนี้สินของรัฐบาลเป็นเงินตราต่างประเทศ ซึ่งคิดชำระหนี้เป็นเงินบาท—
จึงตอบดังนี้

เมื่อก่อนวันเปลี่ยนอัตราเงินบาท รัฐบาลเป็นเจ้าหนี้ประมาณ ๑๕๐ ล้านบาท และ
รัฐบาลเป็นลูกหนี้ประมาณ ๕๕ ล้านบาทเศษ เมื่อก่อนแล้วรัฐบาลยัง เป็นเจ้าหนี้ประมาณ
๑๓๒ ล้านบาทเศษ ๓. เงินประมาณ ๑๓๒ ล้านบาทที่รัฐบาลเป็นเจ้าหนี้คิดตามอัตรา—
แลกเปลี่ยนก่อนวัน เปลี่ยนอัตราเงินบาท ฉะนั้นถ้าคิดตามอัตราแลกเปลี่ยนใหม่ขณะนี้แล้ว—
เงินจำนวนนั้นก็ จะเพิ่มขึ้นตามส่วนของค่า เงินบาทที่ลดลง

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจิตร) : ฉันขอซักว่าตามประกาศของกระทรวงการ
คลังนั้นเกี่ยวกับการนี้ในเรื่องลดอัตราค่าน้ำเงินลงนั้น ขอมจะเป็นผลให้การชำระหนี้ของ
รัฐบาลเพิ่มขึ้นตามส่วน และเป็นเหตุให้ราษฎรทั้งประเทศต้องร่วมกันรับส่วนองในหนี้สินที่
เพิ่มขึ้นนี้ เมื่อเช่นนี้รัฐบาลจะชี้แจงได้หรือไม่ว่าบรรดาหนี้สินที่เป็นหนี้อยู่นี้จะ เพิ่มขึ้นอีกสัก
เท่าใด ขอ ๒. ฉันขอประท้วงถามว่า หนี้สิน ๑๓๒ ล้านบาทที่เราเป็นเจ้าหนี้ ถ้าคิดตาม
อัตราแลกเปลี่ยนจะเพิ่มขึ้นเท่าไร และเรามีหวังที่จะไต่คืนเช่นนั้นหรือ

พล.ต. เกา เพียรเลิศ บริษัทวิทยุธุรกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : ที่
ฉันชี้แจงแล้ว ก็เป็นเจ้าหนี้ ๑๕๐ ล้านบาทเศษ เป็นลูกหนี้ ๕๐ ล้านบาทเศษท่านก็คิดได้
ตามอัตราแลกเปลี่ยนเงินขณะนี้ได้ว่าจะ เป็นเงินเท่าไรที่จะเพิ่มขึ้น ขอ ๒ ที่ว่าเงิน ๑๓๒
ล้านบาทที่จะไต่คืนมาหรือไม่นั้น ฉันขอตอบได้ว่า แล้วแต่ผลของการสงคราม

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจิตร) : ฉันขอประท้วงซักแต่เพียงว่าบรรดาหนี้สินที่
รัฐบาลเป็นลูกหนี้อยู่นั้น จะต้องเพิ่มขึ้นเนื่องแต่การนี้เท่าใด เพราะหนี้สินรายนี้ราษฎรจะ
ต้องรับส่วนองร่วมกับรัฐบาลด้วย

พล.ต. เกา เพียรเลิศ บริษัทวิทยุธุรกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : ฉัน
ไม่เข้าใจว่าท่านจะให้ตอบอย่างไร ถ้าท่านถามในข้อ ๒ เมื่อก่อนฉันก็ตอบ

ได้ว่า ทั้งลูกหนี้และเจ้าหนี้ยังไม่แนควัยกันทั้งคู่

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจิตร) : เฉพาะเจ้าหนี้ ถ้าลูกหนี้ฉันไม่คิดใจ เพราะแล้วแต่ผลการสงคราม แต่เฉพาะกรณีนี้ฉันขอชี้แจงเพียงว่า ในรายเฉพาะที่ เรา เป็นลูกหนี้และที่จะต้องใช้เขา อย่างกรณีรถไฟอินโดจีนเป็นต้น จะต้องเพิ่มขึ้นเท่าไร ฉัน ขอทราบเพียงเท่านี้

พล. ต. เกา เพียรเลิศ บริษัทสมุทรกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง การคลัง : เฉพาะรถไฟเท่านั้น ฉันจึงไม่แจ้ง เพราะกำลังอยู่ในระหว่างการ เจริญ ประสานสภา ฯ : ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาพระราชบัญญัติ ช่วย อาชีพและวิชาชีพ พุทธศักราช ๒๔๘๕ ของรัฐบาล.

(สำเนา)

บันทึก

หลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติช่วยอาชีพและ วิชาชีพ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๕

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติช่วยอาชีพและวิชาชีพ พุทธศักราช ๒๔๘๕ ให้ เหมาะสมยิ่งขึ้น

เหตุผล

เพื่อให้คนไทยได้มีโอกาสในโรงงานต่าง ๆ มากขึ้น อันนับว่าเป็นประโยชน์ สำคัญในการสร้างชาติ ซึ่งกำลังเร่งรัดจัดทำอยู่ในปัจจุบัน

ร่างพระราชบัญญัติช่วยอาชีพและวิชาชีพ (ฉบับที่ ๒)

พุทธศักราช ๒๔๘๕

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ ช่วย
อาชีพและวิชาชีพ พุทธศักราช ๒๔๘๕

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติช่วยอาชีพ และ
วิชาชีพ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เมื่อพ้นกำหนดร้อยยี่สิบวัน นับแต่วัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้
"โรงงาน" หมายความว่า โรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน และพระ
ราชกฤษฎีกาออกตามความในกฎหมายนั้น ซึ่งเป็นโรงงานของเอกชน ทั้งหุ้นส่วน หรือ
บริษัท

"คนทำงาน" หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งทำการงานสำหรับโรงงาน ไม่ว่าจะ
เป็นการงานในหน้าที่ใด ๆ

มาตรา ๔ ให้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดจำนวนหรืออัตราส่วนของคนไทยซึ่ง
โรงงานต้องให้เป็นคนทำงาน

พระราชกฤษฎีกานั้น จะกำหนดให้โรงงานทั้งสิ้นหรือ เฉพาะแต่โรงงาน บาง
อย่าง ใช้คนไทยจำนวนเท่าใด เป็นคนไทยทำงาน หรือ เป็นอัตราไม่น้อยกว่าร้อยละ เท่าใด
ของจำนวนคนทำงานทั้งหมดก็ได้ และ เฉพาะการงานบางหน้าที่ของโรงงานทั้งสิ้น หรือ
โรงงานบางอย่างจะกำหนดให้ใช้แต่ เฉพาะคนไทย เป็นคนทำงานก็ได้

มาตรา ๕ เจ้าของโรงงานใดฝ่าฝืนพระราชกฤษฎีกาออกตามความในพระ
ราชบัญญัตินี้มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการ ตามพระราช
บัญญัตินี้และให้อำนาจออกกฎกระทรวง เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

.....

.....

นายโป-ระ สมหาหาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ด้วยหลักการที่ว่าขอ เพิ่ม เติมพระราชบัญญัติ-ช่วยอาชีพและวิชาชีพ พุทธศักราช ๒๔๔๕ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เหตุผลก็คือ เพื่อให้คนไทยได้มีอาชีพ ในโรงงานต่าง ๆ ให้มากขึ้น รัฐบาลขอเรียนเพิ่มเติมว่าพระราชบัญญัติช่วยอาชีพและวิชาชีพ ที่ได้ออกไปแล้วนั้น ได้มีพระราชบัญญัติแต่ประเภทของอาชีพว่าส่วนใดควรจะสงวนไว้ให้แกคนไทย แต่เพื่อให้พระราชบัญญัติฉบับนั้นสมบูรณ์ จำเป็นที่จะต้องกำหนดชนิดของบุคคลผู้ซึ่งประกอบกิจการอาชีพนั้นด้วย ชนิดของบุคคลซึ่งชาติเราต้องการในขณะนี้เป็นอย่างยิ่ง และคงจะต้องการในกาลต่อไปจนบรรลุผลดีที่สุดที่ต้องการ นั่นก็คือว่าเราต้องการให้คนไทยได้มีจำนวนผู้ทำงานมากขึ้นด้วย เมื่อรวมใจความสั้น ๆ แล้ว ก็คือว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เติม เรากำหนดให้คนไทยมีอาชีพอย่างไรบ้าง แต่ตามพระราชบัญญัติที่ เพิ่ม เติมขึ้นมาใหม่เราจะกำหนดว่าโรงงานชนิดใดซึ่งจะต้องใช้คนจำนวนเท่าใด เพราะฉะนั้นหวังว่า สภา ฯ นี้ คงจะรับหลักการ

นายเอี่ยม ราชภรณ์นิม (บุทุมธานี) : ฉันเห็นว่ร่างพระราชบัญญัตินี้ที่จะส่งเสริมอาชีพของราษฎรชาวไทยนั้น ฉันปลานปลื้มใจอย่างยิ่ง แต่เห็นว่ามาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เมื่อกำหนดศพไป ๑๒๐ วันนั้น ฉันเห็นว่ามากเกินไป ฉันเห็นว่าคิดเป็นเพียง ๕๐ วันจะดีกว่า เพราะฉะนั้น จึงเรียนต่อสมาชิกให้ทราบด้วย

นายฉ่ำ จารัสเนตร (นครศรีธรรมราช) : ในการที่รัฐบาลเสนอกฎหมายเกี่ยวกับช่วยการสงวนอาชีพให้คนไทย ตามหลักการและเหตุผลที่รัฐบาลได้แถลงมาแล้ว ฉันยังมีข้อสงสัยอยู่บางประการ คือ ปัญหาที่เราเกิดสงวนอาชีพต่าง ๆ ให้คนไทยซึ่งจะเห็นความลำบากในปัจจุบัน เช่นการศาลาน เป็นต้น ประชาชนได้รับความลำบาก เป็นอย่างยิ่งในบางหมู่บางคณะ คือจะซื้อถ่านมาใช้สอยด้วยตนเองส่วนมาก คือ รวมความในข้อที่ เราเริ่มต้นการที่จะสงวนอาชีพให้ราษฎรของเราเป็นตัวอย่างข้อหนึ่ง ส่วนตัว อย่างเรื่องอื่น ๆ ที่รัฐบาลเตรียมการไว้ เช่นช่างตัดผมก็ตาม หรืออาชีพอื่น ๆ ก็ตาม ที่ประกาศไว้แล้ว ฉันอยากจะถามรัฐบาลว่าเตรียมพร้อมดีแล้วหรือที่จะไม่ให้เกิดชุลลิกชุลกัน อย่างถามคามปกติเราก็ซื้อกันไ้ถูก ๆ ในบัดนี้พอเราปรับปรุงให้ถ่านมาอยู่ในกำมือของคนไทย

ก็เกิดเคืองร้อนขึ้น นี่เป็นเรื่องที่ ๑ และยังมีเรื่องอื่น ๆ อีก เช่น เรื่องเครื่องใช้ต่าง ๆ อันเป็นอาชีพที่ทำอยู่ในเมืองไทยและคนไทยควรจะทำ เพราะฉะนั้น . . . อยากจะถามรัฐบาลว่า ท่านเตรียมอะไรไว้พร้อมหรือไม่ให้เกิดชุลลิตกอย่างในบัดนี้หรืออย่างไร อยากจะขอคำแถลงของรัฐบาลให้แจ่มแจ้งสักหน่อย

นายโป-ระ สมอาหาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ถ้าพูดถึงการเตรียมการของรัฐบาลนั้น เป็นของแน่ไม่ว่าจะทำสิ่งใด ๆ เราจำเป็นต้องเตรียมการอย่างพร้อมมูล แต่ว่าพร้อมไปกับการเตรียมการนั้นเอง รัฐบาลก็ทราบที่ว่าจะอย่างไรก็ตาม การที่จะเปลี่ยนแปลงกิจการอยู่ลงใต้อย่างหนึ่งนั้นที่จะไม่ให้เหตุเกิดขึ้นนั้น เป็นของน้อยที่สุด และอันที่จริงท่านสมาชิกผู้มีปรีชาก็คงจะคิดว่าความคิดของรัฐบาล หรือของพวกเรา คือสภา . . . นี้ ไต่ถามพระราชบัญญัติไปนั้น เป็นของถูกต้องมาก เพียงแต่ว่าเรา กระทรวงพระราชบัญญัติพิเศษ ผลยังแค่นี้ ถ้าเราปล่อยให้เขาทำเองแล้วผลจะแก้ไข เพราะฉะนั้น ท่านอยากใจและขอเรียนให้ทราบไว้ว่า สิ่งต่าง ๆ ที่เขาทำมานั้น รัฐบาลมีเครื่องมือที่จะแก้ไขทุกอย่าง

นายศิริ บำเพ็ญอยู่ (ชัยนาท) : ฉันรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่รัฐบาลมีเจตนา จะช่วยเหลือคนไทย แต่ปัญหาเรื่องคนต่างด้าวหรือปัญหา เรื่องกักกันนั้น . . . เป็นปัญหาที่ใดกันไม่ทัน ฉันอยากจะเสนอว่า ที่กำหนดไว้มีแต่อัตราส่วนของคนงาน แต่ฉันมีความวิตกว่า ในเรื่องส่วนของคนงานแล้ว เจ้าของโรงงานไม่ซัดซึ้ง แต่อาจจะไปหาวิธีกักกันคนงานที่เป็นคนไทย คือถ้าเป็นพวกเขาเขาอาจจะให้วันละ ๒ บาท . . . แต่ถ้าเป็นคนไทยแล้วเขาอาจจะให้คนละสี่สิ่งสองสิ่งเท่านั้น รัฐบาลมีวิธีแก้ไขอย่างไรบ้าง

นายโป-ระ สมอาหาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : อันที่จริงในเรื่องค่าจ้างที่เราจะเขียนกฎหมายไว้ว่า ให้ค่าจ้างเท่านั้นเท่านั้นก็เป็นปัญหาที่อาจจะ หลีกเลี้ยงได้ เช่น เรื่องค่าเช่าบ้านกำหนดเท่านั้นเท่านั้น แต่เขาอาจจะบวกสิ่งอื่นเข้าไป . . . คุ้มก็ได้ เพราะฉะนั้นถ้าพูดกันอย่างตรง ๆ ก็ขอให้รัฐบาลได้ติดตามปัญหานี้ไป โดยใกล้ชิดจะคิดว่ารัฐบาลจะได้พยายามแก้ไขปัญหานี้ทุก ๆ แง่

นายผล แสนสระดี (ขอนแก่น) : ฉันคิดว่าการบัญญัติกฎหมายฉบับนี้ สภา . . . ขอมจะรู้สึกยินดีและปลาบปลื้มโดยทั่วกัน . . . เพราะว่าเป็นการบัญญัติกฎหมาย . . . ที่จะช่วยกันสร้างชาติและช่วยเหลือคนไทยด้วยกันเอง . . .

แต่สำหรับฉันรู้สึกว่าเป็นแง่ที่

จะมีบัญญัติกฎหมายช่วยคนไทยและ เป็นการสร้างชาติไทยนั้น ก็ยอม เป็นสิ่งที่กระทำได้ เป็นอย่างดี แต่ที่ฉันสงสัยและข้องใจในที่นี้ ก็เกี่ยวกับการปฏิบัติซึ่ง เป็นผลจากการปฏิบัติตาม กฎหมาย ที่ฉันนำข้อข้องใจเกี่ยวกับผลการปฏิบัติตามกฎหมายมากล่าวในที่นี้ ก็โดยที่เห็น ประจักษ์มาแล้ว เป็นอันมาก ตัวอย่างที่รัฐบาลได้ออกกฎหมายกำหนดเขต ให้คนต่างค้างอยู่ เช่นในท้องที่จังหวัดนครราชสีมา เป็นต้น ซึ่งคนต่างค้างจะไปประกอบอาชีพ ในจังหวัดนั้น ไม่ได้ แต่บัดนี้ เหตุไฉนจึงได้มีคนต่างค้างพากันประกอบอาชีพอยู่ในจังหวัดนั้นอย่าง คำนึง คงจะเป็น เพราะผลของการปฏิบัติไม่ดีตามความมุ่งหมาย ในการบัญญัติกฎหมายขึ้นก็เป็นได้ เพราะฉะนั้นฉันจึงอยากจะฝากข้อสังเกตในเรื่องนี้ไว้ให้แก่รัฐบาลบ้างว่า ในแง่ของการ บัญญัติกฎหมายที่จะสร้างชาตินั้น ย่อม เป็นการทำได้ดียิ่ง แต่ในแง่การปฏิบัตินั้น ฉันเอง รู้สึกว่า เท่าที่รัฐบาลปฏิบัติไปนั้นยังไม่สู้จะได้ผลดีเท่าใดนัก ดังตัวอย่างที่ฉันยกมา ให้เห็น เมื่อก่อนเป็นต้น เพราะฉะนั้นจึงขอฝากความสังเกตในแง่ของการปฏิบัติตามกฎหมายนี้ให้แก่ รัฐบาลด้วย

นายไประ สมหาหาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ที่ท่านสมาชิก ได้ตั้งข้อสังเกตไว้เช่นนั้น เป็นที่น่าขอบพระคุณ แต่ในการที่สมาชิกกล่าวถึงพระราชบัญญัติฉบับหนึ่ง ว่า ปฏิบัติไปไม่ได้ผลเต็มที่ อันที่จริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ ท่านจะแลเห็นว่า ในตัวพระราช บัญญัตินั้นเอง เราเขียนมีเงื่อนไขไว้ว่า ชาวต่างประเทศที่จะเข้าไปนั้น ถ้าเข้าไปโดย ไม่ได้ตั้งถิ่นที่อยู่ เป็นการผ่านชั่วคราวชั่วคราวนั้น เราผ่อนผันและถ้าหากว่า เข้าไปทำธุระ ในที่นั้นเป็นครั้งคราว เราก็ผ่อนผัน เช่นชาวต่างค้างเขามาที่พำนักอยู่ ซึ่งเขาจะต้อง เข้าไปทำกิจการ ถ้าเราจะคัดสิทธิเสียเลยนั้นก็เป็นการกระทบกระเทือนเราจึงมี เงื่อนไขไว้ว่า หรือถ้าเกิน ๑ เดือนจะต้องขออนุญาต คือ ข้างหลวงประจำจังหวัดหรือถ้าเกิน ๑ ปี จะต้องขออนุญาตรัฐมนตรี เพราะฉะนั้นที่ท่านเห็นชาวต่างค้างเข้าไปนั้น ก็คือชาวต่างค้าง ที่ได้รับอนุญาตนั่นเอง คือไม่ได้ปล่อยให้เข้าไปได้ทั่วไป และนอกจากพวกที่ได้รับ อนุญาต แล้วยังมีอีกพวกที่เข้าจริง ๆ แต่เจ้าหน้าที่ก็ระวังมากในข้อนี้ เพราะฉะนั้น ขอให้ท่านสบายใจเถิด อันที่จริงเสียงที่ค้านตรงกันกับที่ท่านว่าก็มี ว่าทำไมจึงครึ่งเสียก เกินไปเช่นนั้นก็ แต่อันที่จริงที่จริงที่รัฐบาลทำไปนั้นก็พยายามไม่ให้ครึ่ง ไม่ให้หย่อน เพราะฉะนั้นจึงขอเรียนให้ทราบ

นายเชียร วิบุลากร (สงขลา) : ตามที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

เขามาก็นับว่าเป็นการสร้างชาติและสร้างอาชีพให้คนไทยส่วนหนึ่ง แต่เท่าที่สังเกตเห็นในเรื่องนี้กรรมการคนไทยก็ดี หรือผู้ที่ เป็นลูกจ้างคนไทยหรือลูกจ้างคนต่างชาวกดี เท่าที่สังเกตเห็นว่า เขามักบีให้เอาคนไทย เท่านั้นเท่านั้น เปรอ เซนต์ แคทวาคนไทยเท่านั้นเท่านั้น เปรอ เซนต์นั้นเข้าไปอยู่แต่ชื่อ เท่านั้น ตามที่ฉันเคยพบเห็นมา สมมติว่า โรงงานแห่งหนึ่งมี คนงาน ๕๐ คน เราบังคับให้คนไทย ๒๐ คน แต่คนที่ทำงานจริง ๆ นั้นหาใช่เป็นคนไทยไม่ หรือถ้าจะมีก็แค่จางวันละ ๒๐ - ๓๐ สติงคเท่านั้น ทั้งนี้บางทีถ้าหากว่าเรา จะผ่านไปตามแนวทางรถไฟเราจะเห็นกรรมกรที่ทำการขนส่งที่สถานี บางที่จะเป็นคนต่างกว่ามากกว่าคนไทย เพราะฉะนั้นการที่เราจะควบคุมควยออกพระราชบัญญัติ แคทวา เราเอาเพียงแต่ชื่อหรือให้เจ้าของส่ง เพียงแครายชื่อคนไทยคนต่างกว่าไป อาจจะมีข้อเคลมตกลงกันได้ในเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นอยากจะทำความสังเกตไว้ในที่นี้ด้วย

ประธานสภาฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดแสดงความเห็น ขอให้ประชุมวินิจัย ผู้ใด
เห็นควรรับหลักการ ขอให้ไปรคยยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาฯ : เป็นอันว่ารับหลักการ

นายไป-ระ สมาหาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ขอตั้ง
กรรมาธิการวิสามัญ

ประธานสภาฯ : ท่านรัฐมนตรีขอให้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาการเรื่องนี้เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ฉันถือว่าที่ประชุมอนุมัติ มีจำนวนกี่นาย

นายไป-ระ สมาหาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ขอ ๙ นาย

ประธานสภาฯ : ท่านรัฐมนตรีขอให้จำนวน ๙ นาย เมื่อไม่มีผู้ใด มีความเห็นเป็นอย่างอื่นถือว่าที่ประชุมอนุมัติ

นายไป-ระ สมาหาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : รัฐบาลขอเสนอ
๓ นาย คือ ๑. นายสิทธิ จงพจน์ อธิบดีกรมอัยการ ๒. นายประเสริฐ อรรถนิพนธ์
ปรีชา ผู้ช่วยอธิบดีกรมมหาดไทย ๓. นายวิสูตร อรรถยุกติ อธิบดีกรมการเมือง
ตะวันออก

พ.ศ. ขจร ชจรกลางสนาม (นครสวรรค์) : ขอเสนอ นายแก้ว สิงหะคเชนทร์
มีสมาชิกรับรอง

- นายผล แสนสระคี (ขอนแก่น) : ขอเสนอนายพิน สุพรรณสาร
มีสมาชิกรับรอง
- นายสีพิน วนีสกน (เชียงใหม่) : ขอเสนอนายทอง กันทาธรรม
มีสมาชิกรับรอง
- นายเลียง ไชยกาล (อุบลราชธานี) : ขอเสนอนายเลื่อน พงษ์โสภณ
มีสมาชิกรับรอง
- ประธานสภา ฯ : ครบแล้ว ขอให้เลขาธิการอ่าน
- เลขาธิการสภา : ๑. นายสิทธิ จุฑมานนท์ ๒. นายประเสริฐ อรรถนิพนธ์
ปรีชา ๓. นายวิสูตร อรรถยุกติ ๔. นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ ๕. นายพิน สุพรรณสาร
๖. นายทอง กันทาธรรม ๗. นายเลื่อน พงษ์โสภณ
- ประธานสภา ฯ : ประณัติภายในกี่วัน
- นายโป-ระ สมมาตร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ๗ วัน
- ประธานสภา ฯ : ท่านรัฐมนตรีเสนอขอประณัติภายใน ๗ วัน เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ก็ถือว่าที่ประชุมอนุมัติระเบียบวาระต่อไป ที่ขอให้
ตีความในข้อบังคับนั้น ได้โสมมาเพื่อให้สมาชิกทราบ เพราะเหตุว่าได้เคยไม่จ่าย มาครั้ง
หนึ่งแล้ว เหตุที่ไม่จ่ายนั้น เพราะเหตุว่าได้มีรายงานการประชุมในครั้งกรมาธิการเขียน
ข้อบังคับฉบับนี้ไว้ เพราะฉะนั้นที่โสมนี้ไม่ใช่ว่าจะมารบกวนทางรัฐบาล ประเดี๋ยวจะหาว่า
ประธานสภา ฯ ไม่พยายามเอื้อเพื่อแก่สมาชิกโดยมากก็เห็นใจตามที่ฉันพูดนี้ เพราะฉะนั้น
ในโอกาสนี้จึงขอถอน หมดระเบียบวาระ เลิกประชุม

เลิกประชุม เวลา ๑๔.๓๕ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ผู้ตรวจรายงาน

พ.ศ. ชม จันทราภัย
เขียน หงษ์ประภาส
ช้อย ราษฎร์วิรุฬห์กิจ
ผล แสนสระคี
บุญช่วย ชูทรัพย์
อนุสรกรณ์
สว่าง สนิทพันธุ์
เสกถ เจกสมมา

ประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์
ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
ถิน จุฑะรพ
วิศิษฐ์ อินทุคม
สุภร ศรีสุชาติ
สุชินธ์ ขวดีเกษมลิขิต
เล็ก จารุณี

ตรวจแล้ว ๒๙ ก.ค. ๘๖

ทองเปลว ชลภูมิ
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ป. วิเชียร ณ สงขลา
ประธานสภาผู้แทนราษฎร